

SRAMOTNA DISKRIMINACIJA

MOJ PRVI NEUGODAN DOŽIVLJAJ

Kad sam dobila pismo 10.5.2006 god. iz agencije APEX d.o.o. iz Županje s nagradom i pozivom na besplatni ručak 11.5.2006 god. i u pismu je bilo napisano da mogu pozvati do 6 osoba na ručak, kako sam pismo dobila dan ranije odmah sam poslala poziv putem faksa mojoj sestri i prijateljici s upitom dali hoće sa mnom ići i odmah su pristale i tako rezervirala stol. Kad smo sutradan išle u restoran «Pupa» na Jarunu, ugledala sam agenta i pokazala poziv i onda sam rekla da smo mi gluhe i ako je moguće da budemo blizu njega da ga možemo tako čitati sa usana i pratiti prezentaciju i onda je naglo uzeo poziv i rekao da ne možemo biti na prezentaciji i da neka odmah izađemo van. Pitala sam što je bilo i zašto ne možemo ostat, da mi dobro čitamo sa usana i da ne bi to trebalo biti problem jer je ovo bila 7-a prezentacija i nikad nismo imali problema, na to je još više bio agresivniji i rekao da neće imati posla sa invalidima i da neka smjesta izađemo van, na to sam mu rekla da je to čista diskriminacija i da ćemo ga tužiti i opet je počeo nas tjerati, toliko se naljutio da sam mislila da će nas fizički napasti i mi smo pod teškim šokom izašle i osjećale smo se strašno poniženima. Zar smo krive što smo gluhe? Zašto nas tako tretiraju kao građane drugog reda? Takva su nas pitanja cijelim putem pratila, nismo mogle doći k sebi. Sutradan sam ispričala taj događaj tajnici SGNGZ i ona je odmah pozvala tu agenciju, imala sam sreću da je sačuvala fax moja sestra jer

je bio na pozivu broj telefona agencije, i agencija se ispričala za taj nemio događaj i da će kazniti tog agenta. Odmah su poslali ispričnicu. Taj se događaj proćuo i došla je ekipa TV Nova sa snimateljima i mi smo ispričale i to je bilo objavljeno na televiziji, zatim novinarka iz »Većernjeg lista« i napisala je priću o tome i nas slikala i rekla da će to biti objavljeno u novinama, međutim nikad nije bilo objavljeno. Zašto? Nećemo nikad saznati! U mom životu je to bio prvi put da sam imala takav neugodan incident zbog gluhoće a i mojoj sestri i prijateljici isto tako. Najviše bi voljela da se to nikome ne dogodi tako nešto jer osjećati prezir od »ćujućih« je jako bolan!

Katarina Copic

* * *

ZNAKOVNI JEZIK - TEORIJA I PRAKSA

U zadnjih nekoliko godina tećajevi znakovnog jezika raširili se po cijeloj Hrvatskoj. Mnogi zaposlenici iz zdravstva, policije, socijalnih službi, školstva i sl., javljali su se na tećajeve sa željom da pomognu u komunikaciji s gluhima.

Zbog problema u ustima morala sam otići na specijalistićki pregled koji se obavlja jedino u Gundulićevoj, u sklopu stomatološkog fakulteta. Tamo su me okružili mnogi mladi studenti znatiželjno zavirujući u moja usta i propitkivali me što me mući. Specijalistkinja, dr. prof. održala je predavanje i postavljala mi pitanja. Jedna mlada studentica primijetila je da ne ćujem (nisam stigla objasniti da ne ćujem) i obratila mi se znakovnim jezikom pitajući t. j. provjeravajući jesam li gluha osoba, na što sam, također na znakovnom, rekla da jesam. Međutim kad je htjela nastaviti daljnju komunikaciju sapele se i ispričala se, rekavši da se ne može sjetiti kako dalje. Nasmijala sam se i rekla da i ja imam taj problem, iako se već godinama družim s gluhima. Svi su tada, zajedno s dr. stomatologom, počeli govoriti polaganije i komunikacija je uspostavljena, a da sve bude sigurnije dobila sam detaljne upute napismeno.

Jako sam sretna kad vidim da ljudi žele pomoći pokušavajući naučiti jedan zaista težak jezik koji se mora svakodnevno koristiti da bi ga se zapamtilo.

Napisala: N. Hadžović